

Για την Υπαπαντή του Κυρίου.

Ησύχιος πρεσβύτερος Ιεροσολύμων.

Μεγάλες γιορτές.

Μέσα στην εορτή της Υπαπαντής συμπυκνώνεται ολόκληρο το μυστήριο της ενανθρώπησης του Χριστού, περιγράφεται στο σύνολό του το μυστήριο της ενανθρώπησης του μονογενούς Κυρίου. Κατά τη διάρκεια αυτής της εορτής ο Χριστός κρατήθηκε στα χέρια σαν βρέφος και αναγνωρίσθηκε ως Θεός αληθινός, δόθηκε σε αγκαλιά σαν να καθόταν επάνω σε θρόνο ο δημιουργός της ανθρώπινης φύσης και προσέφερε ζεύγος λογικών τρυγόνων στον Συμεών και την Άννα.

Ο ευαγγελιστής Λουκάς παραθέτει τα γεγονότα με αυτά τα λόγια: «Όταν, σύμφωνα με το μωσαϊκό νόμο, συμπληρώθηκαν και οι μέρες για τον καθαρισμό τους, έφεραν το παιδί πάνω στα Ιεροσόλυμα για να το αφιερώσουν στο Θεό – καθώς σύμφωνα με το νόμο του Κυρίου, αν το πρώτο παιδί που φέρνει μια γυναίκα στον κόσμο είναι αγόρι, πρέπει να θεωρείται αφιερωμένο στον Κύριο – και να προσφέρουν θυσία ένα ζευγάρι τρυγόνια ή δύο μικρά περιστέρια».

Έπρεπε, αυτός που για χάρη μας έγινε δούλος, να προσφέρει, από μερους μας, θυσία καθαρμού και αυτός που δε λυπήθηκε να δώσει το αίμα Του, να προσφέρει ένα ζευγάρι τρυγονιών. Να, λοιπόν, που ο Χριστός ενεργεί ως

νομοθέτης· τηρεί το γράμμα του Νόμου, αλλά και το υπερβαίνει, καθιστώντας το μεστό ουσίας καινής.

«Όταν, σύμφωνα με το μωσαϊκό νόμο, συμπληρώθηκαν και οι μέρες για τον καθαρισμό τους». Ποιων, άραγε, εννοεί ο Ευαγγελιστής; Γιατί, βεβαίως, ούτε ο Ιωσήφ ήταν πατέρας, ούτε για τους καθαρμούς ήταν υπόλογος, αλλά ούτε η Μαρία, ούτε και το βρέφος είχαν ανάγκη τους καθαρμούς.

Είναι, βέβαια, γραμμένο στο Νόμο ότι, «εάν μια γυναίκα μείνει έγκυος και γεννήσει αγόρι, θα είναι ακάθαρτη για επτά ημέρες». Όμως η Παρθένος Μαρία δεν ήρθε σε μείξη σαρκική και επομένως, δε χρειαζόταν τελετή καθαριού.

Η Θεοτόκος ήταν, βεβαίως, γυναίκα, αλλά δε βίωσε εκείνα που αφορούν τις γυναίκες. Επειδή η παρθενική μήτρα δε δέχθηκε σπέρμα ανδρός. Επομένως, η προσφορά της θυσίας δεν αφορούσε την ίδια, αλλά ολόκληρο το γένος των ανθρώπων.

Για χάρη μας, λοιπόν, περιτέμνεται ο Χριστός, για χάρη μας και βαπτίζεται, εξαιτίας μας τελούνται οι καθαρμοί που προβλέπονται από το Νόμο. Κάθε φορά που δακρύζει ο Χριστός, την ανθρώπινη φύση αποκαθαίρει. Κάθε φορά που δέχεται αυτός ράπισμα, εμάς ελευθερώνει από την αιχμαλωσία των παθών. Κάθε φορά που το σταυρό Του σηκώνει Εκείνος, το ζυγό της δικής μας αμαρτίας κάνει ανάλαφρο. Αυτός δέχεται εμπτυσμούς, τον Αδάμ απαλλάσσει από των εμπτυσμών την κατάρα.

«Όταν συμπληρώθηκαν», λέει, «οι μέρες για τον καθαρισμό τους, έφεραν το Παιδί πάνω στα Ιεροσόλυμα, καθώς σύμφωνα με το νόμο του Κυρίου, αν το πρώτο παιδί που φέρνει μια γυναίκα στον κόσμο είναι αγόρι, θα ονομάζεται άγιο και θα είναι αφιερωμένο στον Κύριο».

Όμως ο Ιησούς δεν είναι απλώς και μόνον άγιος. Όσο, επομένως, υπερέχει ο ίδιος σε αγιότητα, τόσο περισσότερο και κατά τη γέννησή Του είναι ξεχωριστός και την εντολή του Νόμου έχει εκπληρώσει με το παραπάνω. Γράφοντας όμως ο ευαγγελιστής Λουκάς, «να προσφέρουν θυσία (μονάχα) ένα ζευγάρι τρυγόνια ή δύο μικρά περιστέρια, όπως λέει ο Νόμος του Κυρίου», δε

σημαίνει, άραγε, ότι υπονόμει μέρος της σχετικής διάταξης του Νόμου; Όχι, δεν ισχύει αυτό.

Ο Νόμος, βέβαια, κάνει λόγο για αρνί και νεοσσό. Για εκείνον όμως που κάνει την προσφορά και δεν είναι πλούσιος ο Νόμος προέβλεπε ένα ζευγάρι τρυγονιών ή δύο νεοσσούς περιστεριών και σιμιγδάλι. Ο Λουκάς όμως παρέλειψε την (προβλεπόμενη από το Νόμο) προσφορά του πλουσίου· γιατί μνημονεύει εκείνον τον πτωχό, ο οποίος με τη θέλησή Του πτώχευσε για χάρη μας.

Δεν υπήρχε γι' αυτόν, λέει ο Ευαγγελιστής, ούτε κατάλυμα· από πού, λοιπόν, να είχε αποκτήσει αρνί; Αφού τον σπαργάνωσαν μέσα σε παχί, πώς ήταν δυνατόν να προσφέρει πρόβατο; Ούτως ή άλλως, δε χρειαζόταν αρνί, επειδή ήταν ο ίδιος ο αμνός του Θεού, το πραγματικό πρόβατο. Αυτός θυσίασε τον εαυτό Του για τη σωτηρία του κόσμου. Γι' αυτό, ο Ευαγγελιστής παρουσίασε μεν τι πρόσταζε ο Νόμος, αλλά επίσης φανέρωσε τι ο ίδιος ο Χριστός σχεδιάζει για τη σωτηρία μας.

Από το βιβλίο: «ΕΟΡΤΟΔΡΟΜΙΟΝ. Πατερικοί Λόγοι σε Δεσποτικές και Θεομητορικές εορτές». Ενωμένη Ρωμηοσύνη. Σειρά: Πατερικός άμβων 1, Θεσσαλονίκη 2020, σελ. 185 (αποσπάσματα).

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>